

Bék Timur

Terraformálás

*Időtlen nyár van most, lassú, tompa meleg.
Földúton rekkenő porszagban érleled
bokrosodó vágyad: kitörnél, kiállnál
a sodorból – szíved földobog a vállnál.*

*Rád feszül a közhely; mindennek helye van.
Bennrekedt a szépség koszló magjaidban.
Bőrt húzol a völgyre, fölszisszen a hú sod,
nyúzatodra cserélt égboltját felhú zod.*

*Nem lesz jégroppanás, levélzörgedelem.
Időtlen nyár hevül kérő dző szíveden.
Felszakad a tested, víz csorog le ró la
a tájra, s a talaj kibújik aló la.*

*Szikrázik a vidék, borzas hátán ég is
forró rémületben, s hogy hazajuss még is,
folyót sírsz az útra, árnyé kod lóg belé
permeteg esőben, nyáron, ebéd felé.*